

Hotel Casablanca

(operarecenzió)

Thomas Pastierinak, Texasba

Texasban minden akkora,
amekkorára önszántából vagy akarattal nyújtható.
Ugyan már, Mr. Pasatieri,
ki visel el manapság ekkora giccstömeget,
önszántából vagy akarattal, operaházban vagy ravatalozóban,
konditeremben vagy cukrászdában,
gyömöszölje csak vissza a zongorába szépen,
és csukja rá gyorsan a fedelét.

Miss Pooder, az új tulaj,
vörös műrósákkal aggatná tele
a létezését, ha már saját belsőjét nem szirmozhatja széppé,
ha már a szívéről évek óta nem szédül le olykor egy-egy illatos szírom
a férfi lába elé, akit elméletben szeret,
Miss Pooder végigzongorázta a létezését, pontosan ismeri a remény
határait, mint egy Julius Eastman-zongoradarab,
mondjuk az Evil Nigger,
kirúgta Muffyt, a szemérmetlen ribancot (ezek az ő szavai),
aki maga volt a Hotel Casablanca nőies kicsiben,
akiben megszálltak, zuhanyoztak, reggeliztek, újságot olvastak,
kártyáztak és olykor lövöldöztek Texas maszkulin,
családcentrikus, republikánus, keresztény férjijai,
és felvette a ripacs Veronique-ot, aki tulajdonképpen csak egy
közönséges Daisy,
köze sincs a hotelhoz, ő egy
potenciális filmgyár, aki kimért „fantáziát” visz a létezésbe cselekvés helyett,
s lássuk be, ez Texasban a szinkronizált nullával egyenlő.

Charles, a shoppingoló, nyálas
New York-i, a potenciális cowboy egyesek szerint
még nem elég tehénszagú, még Jupiter és Ió viszonylatában
sem, mitológiaiag inkorrekt, menjen csak vissza a sugárútjaira,
a jó édesanyjába,
és vegyen rózsaszín pólót, flitteres bőrdzsekit,
hallgasson gyerekes musicaleket a Broadway kataraktáiban,
hordjon Versace-zakót, kezeltesse Kaposi-szarkómáit
vagy gebedjen bele a latenciáiba, még
a szokásos barbecue is nehezebbre esik,
pedig megsütögette már a saját pecsenyéjét a Casablancában,
de az operában fontos a megtévesztés,
és ez viszonylag sikerül is,
a kreatív homály a vígopera ütőere,
és azt nem illik időnap előtt felválni.

De lassótlan mit akar Texasban egy férfi,
akinek ekkora a pöcse, s az is csak metaforikus?

Rádásul címeres gatyatartó nélkül lóg.

És a húsos, ennek megfelelően túllillatosított Tallulah (T1),
aki táncosnőből lett Tom (T2) felesége,
és a dupla T (T1 + T2) Ranch tulajdonosnője,
úgy érzi, Tom csalja.
Hol van már az emlék hullámhosszain
rendszeres időközökben közvetített
Bubbles, Bangles and Bows showműsora,
mely egyenesen Tom elé sodorta őt anno Domini
plasztikminiben,
ó, a régi nosztalgia
vibratói hol vibrálnak most, hol bunkózzák teltté a
reményvesztett, egyre táguló és ráncosodó űrt?

A Casablancából csomagban küldték vissza Mr. Carter szuszpenzorát.
Tomét, naná, gondolja a cukorvatta Tallulah,
akit most metaforikusan a kétség szája szálaz szét.
Ő, a cukorvatta vette neki a házassági évfordulójukra
(rajta a nemzeti színek és a címer!),
és Lucy, az egykori társtáncosnő, most egy mexikói milliomos neje,
aki meisseneni porcelánból eszik, de a bakancsa rovátkáiban

ott a tehénszar-csímók, és az operamániás Lucy vigasztalja.
De, lássuk be, túl sokat tud az operáról ahhoz,
hogyan texasi legyen.

Szájon csókolja az álságos levelet, miután megírta,
melyben egy plázaszőke ciklon nevében elcsalja Tomot a Casablancába
egy kis entyempentymre, míg űk, a nők
az ágy alatt bújnak meg
Pillangókisasszonynak és főleg Toscának öltözve,
teátrálisan leleplezik a kéjsóvár kant, a magas C-k
szuszpenzoros csődörét,
és aztán „*Oh, Scarpia, avanti a Dio!*”, végeznek vele.
Lássuk be, nincs sok logika benne,
de annál több a ragacsos cukorvatta,
melyet előbb-utóbb, hogy étellel telítődjön,
menthetetlenül ellepnek a nyalánk hangyák.

De jaj, jaj, és hatszoros minimalista jaj,
a kék cukorvatta Tom úgy véli, a lecsókolt
levél nem neki szól.

Az álomhölgy nyilván az ügyefogyott Tobiasnak írta,
aki a rodeón mellette ült, mint egy rakás
napbarnított lehetőség a férfivávlás epicentrumában,
nyilván összekeverte őket, hiszen egy
ennyire steril
Tom Carter hűségében ki kételkedhetne,
ki hagyná lefolyni a cukorvatta ragacsát
ily könnyelműen becstelen száján, ki
vonná ki a pálcát a ragacs mikroindái közül?

És Tobias megy a hotelbe,
ahol már lefoglalták a szobát,
a múltkori Carter-lakosztályt, és befekszik az ágyba,
és vártában elalszik, mint egy
kamasz az első nagy pollúció előtt.
A két nő az ágy alatt szuszog egy Puccini-opera
kellős közepén, elég izgatottan,
de még nem sejtik, hogy itt és most ez egy habos Rossini a javából,
és azon úgyis nevetni kell.

És beront Raul Perez, a mexikói,
esküszöm, álmában hatalmas
kottától elrugaszzkodó zenekarokat vezényel,
Lucy férje, aki megismerte Lucy kézírását,
és decens fellációkon cizellálódott csókos rúzsát,
és végezni akar vele, „*Un bacio, un bacio ancora*”,
de a szegény Tobias
azt hiszi, vele akart kikezdeni ilyen fondorlatos módon,
ámbátor, sajnos, identitása egy életre
kibontatlan, szobakonyhás szorongás marad, mert
beront Tom és Charles is, és némi heves csetepaté
után fény derül a felettébb gyanús viszonyokra.

A hölgyek előbújnak az ágy alól,
lassan, de kiirthatatlanul, mint kaktusz a homokfövenyből,
mintha egy teveszarlepényen történe át,
tüskésen, persze, nem sértetlenül, inkább sértve,
és mindenre kerül hihető magyarázat:
a hangyákra is a cukorvattán.
Tom Charlesnak adta a gatyatartót,
hogyan texasi módra kissé férfiasabbnak látsszon, (jaj)
amikor beuccol Muffyba, akit most Daisy helyettesít, aki
tulajdonképpen csak egy rúpacs Veronique,
és Charlesnak tényleg mindegy, beuccol a filmstúdióba
és eljátsszák a két és fél órás Casablancát.

A csomagot, minthogy a recepció csak
egy bizonyos Mr. Carterről tudott, persze,
a Double T Ranchre küldték,
a félreértést a vezetéknev
perverz azonossága okozta,
hiszen mindnyájan meg vagyunk valahogy nevezve,
mosolyog,
és ez úgy lötyög, ring, szálzik rajtunk,
mint boton a cukorvatta.

(Az opera az Albany Records kiadásában jelent meg 2008-ban. Előadók: Christopher Probus, Darla Diltz, David Baker, Eric Brown, Hannah Smith, Luther H. III Lewis, Natalie Krupansky, Christopher Baker, Brandy Laura Hawkins. Az University of Kentucky Opera Theatre zenekarát John Nardolillo vezényli.)